til Sagen. Saaledes som Forslaget forrige Gang vedtoges, var de ubetinget udelukkede; der var den Gang kun Tale om Enker og ugifte Kvinder. Imidlertid forekommer det os, at der ingen Grund er til at udelukke gifte Kvinder, naar de møder med de samme Betingelser som de ugifte Kvinder og som Mændene, det vil sige betaler selvstændig Skat til Kommunen. Særlig er der jo saa to Arter af gifte Kvinder, som ville staa i forreste Række med deres Krav, for det første dem, der i Følge Loven af 1880 om Kvinders Raadighed over deres egen Fortjeneste, indtager en Særstilling, dernæst dem, der gennem en Ægtepagt har sikret sig en selvstændig Raadighed over deres Formue og Indtægt. Det er de Forandringer, der er skete med Forslaget, siden det forrige Gang forelaa. At det hele ikke er et ganske ubetydeligt Spørgsmaal, der kun vil komme til at berøre nogle enkelte, viser sig deraf, at i Følge en Opgørelse fra 1890, er der i København alene 5,287 Kvinder, der er skattepligtige. Det er ganske vist her ikke afgjort, hvor mange af dem der var gifte, men det kan vel antages, at i al Fald en Del af dem er det. Jeg skal saa ikke gaa videre ind paa Sagen, fordi jeg som sagt mener, at den fra forskellige Sider har været debatteret saa ofte, at Tankerne derom maa have klaret sig, og at det derfor vil være muligt forholdsvis hurtig at kunne føre den videre. Jeg skal kun anbefale den i den Form, hvori den nu foreligger, som et formenligt Udtryk for et Retfærdighedskrav rundt om i Befolkningen, og jeg ønsker, at det maa lykkes denne Gang, hvad der ikke lykkedes forrige Gang, at faa et Forslag af denne Art vedtaget, ikke blot i den ene Halvdel af Rigsdagen, men i den samlede Rigsdag.

Indenrigsministeren. (Ingerslev): Vi har jo oftere forhandlet om dette Spørgsmaal, Valgret for Kvinder, som Forslagsstillerne nu har givet en noget stærkere Affattelse. Om det er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om; det bliver vel en Smagssag. De ærede Forslagsstillere tænker jo ikke paa i en nær Fremtid at sætte deres Mening igennem; det blev noksom betonet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der sagde, at det en Gang vilde blive gennemført. Med Hensyn til Indenrigsministerens Stilling skal jeg henvise til tidligere Forhandlinger. Jeg har ved en tidligere Lejlighed henvist til Lov af 12te Maj 1882 for Island, som angaar Valgretten, en Lov, som er gennemført, og som er paraferet af den nuværende Minister for Island. Jeg sagde vist den Gang, at jeg ikke saa, at der kunde være noget at erindre imod, at man her i Landet gav de samme Bestemmelser, som man i 1882 har givet for Island. Mere har jeg ikke udtalt, og videre ønsker jeg heller ikke at gaa.

Dermed sluttedes Forhandlingen, og Lovforslagets Over-